

UCHWAŁA NR
RADY POWIATU LĘBORSKIEGO

z dnia 2026 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi pana W.T. na działalność Starosty Lęborskiego

Na podstawie art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2025 r., poz. 1691 ze zm.)

uchwała się, co następuje:

§ 1.

Po zapoznaniu się ze skargą Pana W.T. na działalność Starosty Lęborskiego Rada Powiatu Lęborskiego postanawia uznać skargę:

1. za zasadną – w części dotyczącej nieudzielenia odpowiedzi na pismo z dnia 8 lutego 2026 r. w terminie;
2. za bezzasadną – w pozostałym zakresie.

§ 2.

Uzasadnienie rozstrzygnięcia stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3.

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu Lęborskiego.

§ 4.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik do uchwały nr
Rady Powiatu Lęborskiego
z dnia.....2026 r.

Uzasadnienie

W dniu 8 lutego 2026 r. Pan W.T. złożył do Starosty Lęborskiego wniosek o udostępnienie kopii nagrania rozmowy Powiatowego Rzecznika Konsumentów z W.T., a następnie wniósł skargę, zarzucając naruszenie art. 35 § 3 i art. 36 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. (Dz. U. z 2025 r., poz. 1691 – dalej k.p.a.) poprzez niezafatwienie sprawy w terminie, a także naruszenie art. 24 §1 k.p.a., art. 34 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, a także art. 68 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Rada Powiatu podziela stanowisko Komisji Skarg Wniosków i Petycji, że żądane nagranie rozmowy nie posiada waloru informacji publicznej w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej. Treść rozmowy nie odnosiła się do spraw konsumenckich ani do innych aspektów działalności powiatu jako podmiotu zobowiązanego do udostępniania informacji publicznej, lecz do osobistej oceny decyzji prokuratora w indywidualnym postępowaniu karnym. Kwestia nagrania rozmowy przez rzecznika ma przede wszystkim wymiar pracowniczy i etyczny, może uzasadniać działania wewnętrzne wobec rzecznika, lecz nie wpływa na ocenę prawidłowości działania organu.

Nawet jednak przy przyjęciu, że wniosek Pana W.T. nie wszczywał postępowania o udostępnienie informacji publicznej i nie podlegał kognicji organu w trybie tej ustawy, po stronie organu powstał obowiązek udzielenia wnioskodawcy odpowiedzi w odpowiednim czasie, w której jasno zostanie wskazane, że żądanie nie dotyczy informacji publicznej i z jakich przyczyn nie może zostać zrealizowane w tym reżimie prawnym. Obowiązek ten wynika z utrwalonego standardu stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej, zgodnie z którym organ, otrzymując pismo oznaczone jako wniosek o udostępnienie informacji, powinien w odpowiednim terminie zareagować – albo przez udostępnienie informacji, albo przez wydanie decyzji odmownej, albo przynajmniej przez pisemne wyjaśnienie, że żądanie nie dotyczy informacji publicznej. W rozpatrywanej sprawie organ nie udzielił Panu W.T. odpowiedzi w terminie przewidzianym w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

Rada Powiatu podkreśla jednak, że naruszenie to nie ma charakteru tożsamego z naruszeniami zarzucanymi przez skarżącego na gruncie k.p.a. Skarżący wywodził bezczynność z art. 35 § 3 i art. 36 k.p.a., tymczasem wniosek nie wszczywał postępowania administracyjnego w rozumieniu k.p.a., a przepisy te nie mogą stanowić podstawy jego oceny. Uchybienie dotyczy wyłącznie obowiązku niezwłocznego i jasnego zakomunikowania wnioskodawcy, że jego żądanie nie mieści się w zakresie przedmiotowym ustawy o dostępie do informacji publicznej, a nie uchybienia terminu w rozumieniu kodeksu postępowania administracyjnego.

Za nieuzasadniony należy również uznać zarzut naruszenia art. 24 § 1 pkt 1 k.p.a. Skarżący wiąże go z faktem, że Powiatowy Rzecznik Ochrony Konsumentów pozostaje w związku małżeńskim z prokuratorem, którego dotyczył prawdopodobny „konflikt” Pana W.T.. Przepis ten odnosi się do wyłączenia pracownika organu administracji publicznej od udziału w konkretnej sprawie administracyjnej, w której zapada rozstrzygnięcie co do praw i obowiązków strony. W realiach

niniejszej sprawy nie doszło do prowadzenia postępowania administracyjnego ani do podejmowania decyzji władczych, co wyklucza zastosowanie instytucji wyłączenia w rozumieniu k.p.a. Sama rozmowa o charakterze informacyjnym, związana z prywatnymi zastrzeżeniami skarżącego wobec działania małżonka Powiatowy Rzecznik Ochrony Konsumentów, nie stanowi „sprawy administracyjnej”, w której rzecznik mógłby zostać wyłączony.

W toku postępowania nie stwierdzono aby uchybienie to było wynikiem braku należytego nadzoru ze strony Starosty. Okoliczności sprawy wskazują, że miało ono charakter jednostkowy i wynikało z indywidualnej oceny osoby prowadzącej sprawę, wątpliwości co do charakteru złożonego wniosku a w konsekwencji braku podstaw do przyjęcia, iż doszło do systemowego naruszenia zasad organizacji pracy urzędu.

Rada Powiatu nie znajduje zatem podstaw do stwierdzenia naruszenia art. 34 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym, który określa zadania i kompetencje starosty jako organu wykonującego zadania powiatu. W realiach niniejszej sprawy skarżący nie wykazał, aby starosta zaniechał wykonywania swoich ustawowych kompetencji w zakresie organizowania pracy powiatowego rzecznika konsumentów lub nadzoru nad tą komórką. Jednostkowe uchybienie terminowi odpowiedzi na wniosek Pana W.T. nie świadczy o niewykonywaniu przez starostę zadań określonych w art. 34 ustawy, lecz jedynie o incydentalnym naruszeniu terminu, które nie miało charakteru systemowego .

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 68 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, skarżący wiąże go z rzekomą nieskutecznością kontroli zarządczej. Kontrola zarządcza ma charakter wewnętrznego systemu zarządzania i nadzoru w jednostkach sektora finansów publicznych, służącego zapewnieniu zgodności działania z prawem, efektywności i rzetelności wykonywania zadań. Skarżący nie przedstawił jednak żadnych okoliczności mogących świadczyć o istnieniu systemowych nieprawidłowości w funkcjonowaniu jednostki, braku procedur, braku nadzoru kierownictwa czy tolerowaniu naruszeń prawa. Zarzut został oparty wyłącznie na jednostkowym zdarzeniu – nieudzieleniu odpowiedzi na wniosek – które samo w sobie, choć stanowi uchybienie, nie dowodzi nieskuteczności całego systemu kontroli zarządczej ani naruszenia art. 68 ustawy o finansach publicznych.

Na marginesie zarzutów o „brak nadzoru” warto wskazać, w jaki sposób Starosta realizuje kontrolę zarządczą w stosunku do Powiatowego Rzecznika Konsumentów.

Kontrola ta obejmuje w szczególności:

- 1) określenie zadań rzecznika w regulaminie organizacyjnym i zakresach czynności oraz ich periodyczny przegląd,
- 2) zatwierdzanie planów pracy oraz zapoznawanie się ze sprawozdaniami z działalności rzecznika,
- 3) bieżące monitorowanie wpływu i załatwiania spraw (w tym terminowości udzielania odpowiedzi) na podstawie przyjętych procedur obiegu dokumentów,
- 4) możliwość zlecania doraźnych kontroli wybranych spraw, zwłaszcza w związku ze skargami i wnioskami kierowanymi do komisji,

- 5) działania prewencyjne, w szczególności szkolenia dotyczące ochrony danych osobowych, standardów obsługi interesanta oraz zasad etycznego postępowania,
- 6) stosowanie środków porządkowych i dyscyplinujących wobec rzecznika w razie stwierdzenia nieprawidłowości, a także podejmowanie decyzji o zmianach w procedurach wewnętrznych.

Tak rozumiany nadzór – realizowany poprzez instrumenty organizacyjne, sprawozdawcze i kontrolne – spełnia standardy kontroli zarządczej wskazane w art. 68 ustawy o finansach publicznych. Jednostkowe uchybienie w kwalifikacji sprawy czy terminowości odpowiedzi, które zostało ujawnione i stało się podstawą do działań naprawczych, nie może być utożsamiane z „kompletnym brakiem nadzoru”.

Z tych względów Rada Powiatu uznaje skargę Pana W.T.:

1. za zasadną w części dotyczącej nieudzielenia odpowiedzi na wniosek, rozumianej jako naruszenie obowiązku poinformowania wnioskodawcy o braku podstaw do realizacji jego żądania w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej;

2. za bezzasadną w pozostałym zakresie, w szczególności co do zarzutów naruszenia art. 35 § 3, art. 36 oraz art. 24 § 1 pkt 1 k.p.a., a także zarzutów braku nadzoru i nieskutecznej kontroli zarządczej.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego, w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności, organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy, bez zawiadamiania skarżącego.